

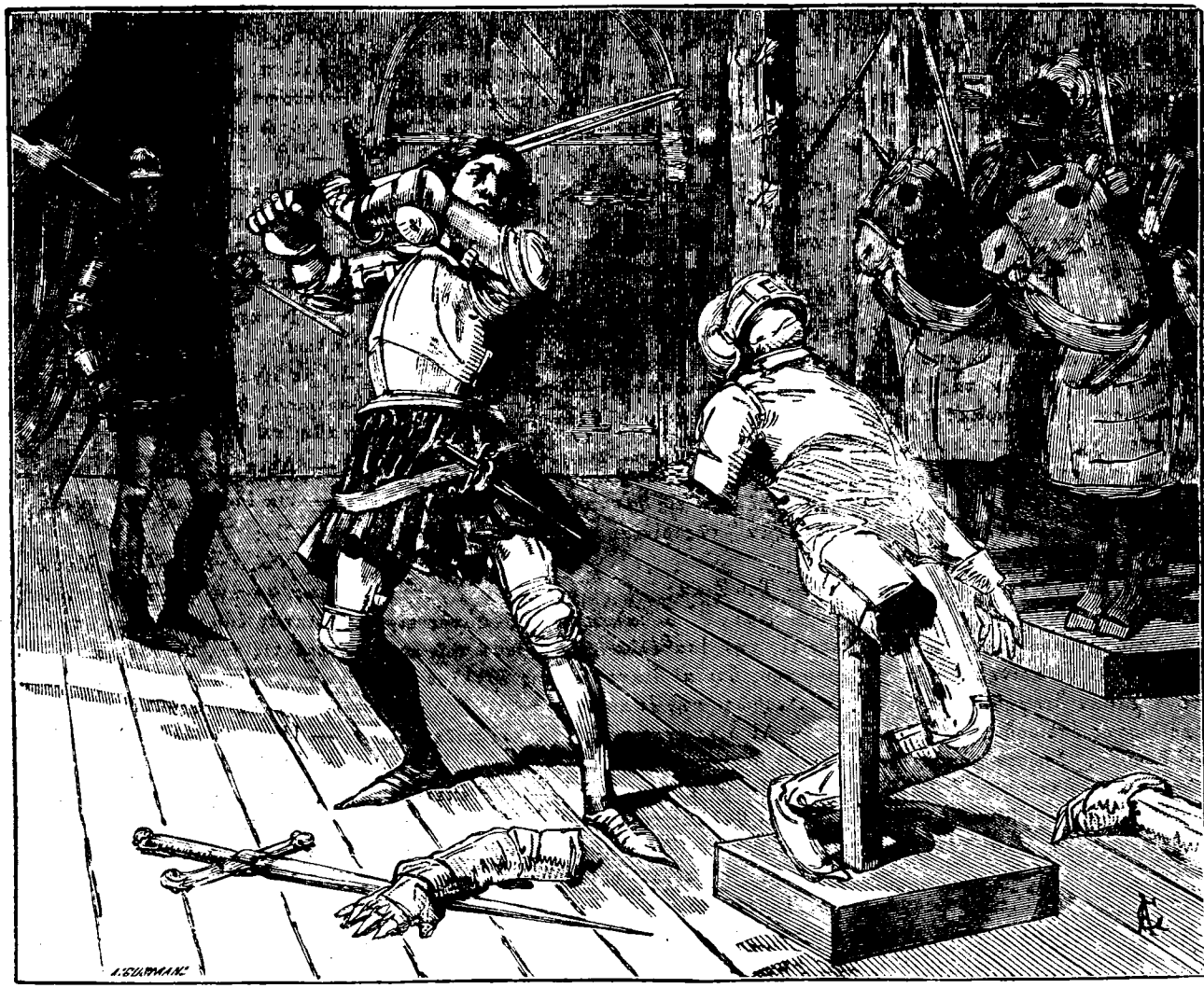

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
 5. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.
 Ἡ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
 ρύτου εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
 ἀπονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ
 ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετὰ εἰκόνας, (συνέχεια), μυθιστ. ERNEST DU-
 BREUIL, μετὰφρ. Σ. Τ. — Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ὑπὸ Φρειδερίκου Σου-
 λιε, (συνέχεια). — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Λουμῆ,
 (συνέχ.), μετὰφρ. Δμλ. — Η ΕΡΩΤΟΛΗΠΤΟΣ ΝΗΡΗΣ, ὑπὸ Αἰμι-
 λίου Ζολᾶ.

ΕΤΗΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προκληρωτῆτα :
 Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
 Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἡσκέτο εἰς διάφορα ξιφασκίας μαθήματα (σελ. 128).

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΚΗ'

Σχέδια ἰποφασισθέντα.

Τὸ κελλίον τοῦ Μαλκράφτ ἦτο ἀπλού-
 στατα διασκευασμένον. Μία κλίνη, δύο
 ἑρπύλλια, μία τράπεζα, μία σκευοθήκη καὶ μία

βιβλιοθήκη ἀπετέλουν τὰ ἐπιπλα αὐτοῦ.
 Μόλις εἶδε τὸν Ζεβᾶν εἰσρχόμενον, ὁ
 Μαλκράφτ, ὅστις ἐκάθητο ἐνώπιον τῆς
 τραπέζης, παραδεδωμένος εἰς βαθεῖς συλ-
 λογισμούς, ἠγέρθη μετὰ σπουδῆς καὶ ἔ-
 τρεξεν εἰς προὔπαντησιν τοῦ νέου μὲ χεῖλη
 μειδιῶντα καὶ χεῖρας τεταμέναις.
 — Ἄ! εἶσαι σὺ, ἀγαπητέ μου Ζεβᾶν,
 ἀνέκραξε. Πόσον εἶμαι εὐτυχῆς ἐπαναβλέ-
 πων σε... Κάθησε πλησίον μου... Ἀδελφε
 Ἰουστινιανέ, εἰπέ, παρακαλῶ, εἰς τὸν παν-
 οσιώ-κτον ἠγούμενον ὅτι ὁ λόγος, τὸν δ-

πιον θ' ἀπαγγεῖλω αὐριον εἰς τὸν ἅγιον
 Γατιὲν εἶνε ἔτοιμος... Ὑπαγε.
 Ὁ μοναχὸς ἐχαιρέτισε καὶ ἐξῆλθε.
 Ὁ Ζεβᾶν παρετήρει μειδιῶν τὸν Μαλ-
 κράφτ.
 — Κύτταξε, εἶπε μετὰ τινα στιγμῆν,
 κ' ἐγὼ ἠγνόουν, ἀγαπητέ μου Μαλκράφτ,
 ὅτι εἶσαι καὶ ρήτωρ δεινός.
 — Ἄ! φίλε μου, μίαν ὀμιλίαν... μίαν
 ἀπλῆν ὀμιλίαν ἐγραψα, τῆς ὁποίας ὡς θέμα
 ἔλαβον τὸ τοῦ Εὐαγγελίου: *Μάχαιραρ*
δώσης, μάχαιραρ λάβης.

— Καί θ' ἀπαγγείλῃς τὸν λόγον αὐτὸν εἰς τὸν ἅγιον Γατιέν;

— Ναί.

— Ἄ! θὰ προσπαθῆσω νὰ παρευρεθῶ κ' ἐγώ . . . κκοτικῶ ἐκεῖ πλησίον.

— Πραγματικῶς ἔχεις πιστεῦω μίαν οἰκίαν πλησίον τῆς Τουραίνης;

— Ναί . . . μίαν πτωχικὴν οἰκίαν! . . .

— Καί ἀνεχώρησες ἐκ Παρισίων;

— Ἐπειτα ἀπὸ τὰ τελευταῖα συμβάντα, ὁ Ὀλιβιέρος καὶ ἐγὼ ἀνεχώρησαμεν ἐκ Παρισίων . . . καὶ ἔπειτα, ἡ ἀναχώρησίς μας εἶχε καὶ ἄλλον σκοπὸν, τὸν ὅποιον ἤλθον νὰ σοὶ διηγηθῶ.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σου, φίλε μου.

— Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ μοῦ εἴπῃς ἂν ἦσαι διατεθειμένος νὰ μοῦ κάμῃς καλόν.

— Εἰς σὲ ἢ εἰς τὸν Ὀλιβιέρον;

— Εἰς τὸν ἕνα ἢ εἰς τὸν ἄλλον εἶνε τὸ ἴδιον, τὸ γνωρίζεις.

— Πολύ καλὰ . . . σοὶ δίδω τὸν λόγον μου! . . . Ἐνεκα σοῦ αἱ ἡμέραι μου θὰ τελειώσουν ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ, ἐνῶ θ' ἀπέθνησκον ἀφεύκτως ὑπὸ τὸν πέλεκυν τοῦ δημίου.

— Ἐξαίρετα! Τώρα ἄς συνομιλήσωμεν.

— Σὲ ἀκούω.

— Μίαν λέξιν ἀκόμη. Εἶσαι ἀκόμη εὐνοούμενος τῆς βασιλείσσης;

Ὁ Μαλκράφτ ἔμειδίασεν.

— Ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός μου, ἀπήντησεν, ἐδυνήθην κάπως νὰ προσκτήσω τὴν εὐνοιάν της. Εἰσεχώρησα εἰς τ' ἀπόκρυφα τῆς γυναικὸς ταύτης, ἔμαθα τὰς ἀμαρτίας της, ἐγνώρισα τὸν χαρακτήρᾳ της καὶ ὅπως οὖν ἐπέτυχον νὰ ἐπαναφέρω εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν τὸ ἀπολωλὸς αὐτὸ πρόβατον!

— Τότε, θὰ ἔχῃς μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς Ἰσαβέλλας;

— Μὴ πως θέλετε νὰ ἐνεργήσῃ τι δι' ὑμᾶς;

— Μὰ τὴν πίστην μου . . . ἴσως . . . Τώρα θ' ἀκούσης καὶ θὰ κρίνης.

Καὶ τότε ὁ Ζεβάν διηγήθη αὐτῷ τὸ μετὰ τῆς βασιλείσσης ἐπεισόδιον τοῦ Ὀλιβιέρου, καθ' ὃ οὗτος ἔσωσεν αὐτὴν ἀπὸ βρωταίου θανάτου, τὸν μετὰ τῆς Ζολάνδης ἔρωτά του, τὴν μετὰ τῆς Ἰσαβέλλας συνέντευξιν αὐτοῦ ἐν Λούδρω καὶ τέλος τὴν ἀπαγωγὴν τῆς Ζολάνδης.

Ὁ Μαλκράφτ ἤκραζτο μετὰ προσοχῆς.

— Λοιπὸν, ἀγαπητέ μου Μαλκράφτ, εἶπε τελευτῶν ὁ ποιητής, τί σκέπτεσαι δι' ὅλα αὐτὰ;

— Χοῦμ! . . . εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ὑπάρχει ἀφεύκτως ὁ δάκτυλος τῆς Ἰσαβέλλας . . . Ἄλλ' ὁ φίλος σου, ἢ μάλλον ὁ φίλος μας, ἐστάθη εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ὀλίγον ἀνόητος . . . Δὲν ἠνόησεν ὅτι ἡ Ἰσαβέλλα τὸν ἠγάπησε καὶ ὅτι τὸν ἐκάλεσεν εἰς τὸ Λούδρον, νομίσασα ὅτι θὰ ἐσαγήνευεν αὐτὸν διὰ τῆς καλλονῆς της καὶ τῆς ὑψηλῆς θέσεώς της. Ὁ Ὀλιβιέρος δὲν ἔπρεπε νὰ ὁμολογήσῃ εἰς αὐτὴν τὸν πρὸς τὴν Ζολάνδην ἔρωτά του καὶ τὴν ἀφοσίωσίν του. Τοῦτο ἐξηγίωσε τὴν βασιλίτισσαν, προσέβαλε τὴν φιλαυτίαν της καὶ ὤρκισθη νὰ ἐκδικηθῇ.

— Συμφωνῶ κ' ἐγὼ πληρέστατα.

— Βεβαίωτατα. Ἄλλ' εἰς μᾶτην ζητῶ ν' ἀνακαλύψω τὴν σχέσιν, ἢ ὅποια ὑπῆρξεν εἰς τὴν περίστασιν ταύτην μετὰ τῆς ὀργῆς τῆς βασιλείσσης καὶ τῆς ἀπαγωγῆς τῆς Ζολάνδης.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ Ζεβάν ἠγέρθη ἀποτόμως.

— Διάβολε! ἀνέκραξεν, εἶμαι κτηνὸς ἀληθινὸν καὶ δὲν τὸ ἠνόησα προτύτερα.

— Τί πράγμα;

— Ἄ! βεβαιοτάτα . . . ἡ ὑπόθεσις ἀρχίζει νὰ διαφωτίζεται.

— Λέγε λοιπὸν.

— Ἡ βασίλισσα ὑπεσχέθη τὴν συνδρομὴν της εἰς τὸν Ὀλιβιέρον, διότι αὐτὸς τὸ ἐζήτησε, δὲν εἶν' ἀληθές;

— Ἀληθέστατον.

— Ἄλλ' ὁ Ὀλιβιέρος ἐζήτησε τὴν συνδρομὴν τῆς βασιλείσσης ὄχι διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐρωμένην του.

— Βεβαίως.

— Λοιπὸν, ἀφοῦ τῇ ὠμίλησε περὶ τῆς Ζολάνδης, ἡ βασίλισσα, προσβλήθεῖσα, προσεποιήθη φιλίαν εἰς αὐτὸν διὰ νὰ μάθῃ ὅτι ἦτο ἀναγκαῖον εἰς αὐτὴν ἀφοῦ δ' ἔμαθε τ' ὄνομά της καὶ τὴν κατοικίαν της, ἔστειλε τοὺς ἀνθρώπους της καὶ ἤρπασαν τὴν νεάν.

Ἐνῶ δὲ ταῦτα ἔλεγεν ὁ Ζεβάν, τὸ βλέμμα τοῦ Μαλκράφτ ἔλαμπε παραδόξως.

— Περίμενε . . . περίμενε, εἶπεν ὁ μοναχός, φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὡσεὶ θέλων νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἀναμνήσεις του . . . ἐνθυμοῦμαι . . .

— Τί;

— Ἐνῶ ἐγὼ ἐξωμολόγουν τὴν βασιλίτισσαν, εἰσῆλθεν εἰς θαλαμηπόλος, φέρων τὰ οἰκόσημα τῆς οἰκίας τοῦ ἀρχοντος Δὲ Ζιάκ.

— Τοῦ Ζιάκ;

— Ναί . . . ὁ θαλαμηπόλος αὐτὸς εἶπεν εἰς τὴν Ἰσαβέλλαν, ἐκ μέρους τοῦ κυρίου του, ὅτι αἱ διαταγαὶ της ἔμελλον νὰ ἐκτελεσθῶσι τὴν ἐπαύριον.

— Αἱ διαταγαὶ της; . . . καὶ ποῖαι ἦσαν αἱ διαταγαὶ της;

— Περίμενε . . . ἡ βασίλισσα ἐπεφόρτισε τὸν θαλαμηπόλον νὰ εὐχαριστήσῃ ἐκ μέρους της τὸν Ζιάκ καὶ τὸν ἠρώτησεν ἂν ὁ κύριός του εἶχεν οἰκίαν τινα πλησίον τῆς Τουραίνης . . .

— Ἐπειτα; . . . ἔπειτα; . . . ἠρώτησεν ἀνυπομόμως ὁ Ζεβάν.

— Ὁ θαλαμηπόλος ἀπήντησε καταφατικῶς.

— Πραγματικῶς! . . . γνωρίζω αὐτὸ τὸ μέγαρον . . . τὸ εἶδα πολλάκις.

— Τότε ἡ βασίλισσα προσέθεσεν· «Ἄς ὀδηγήσῃ ἐκεῖ τὸ πρόσωπον, τὸ ὅποιον ἠξυῖρει, καὶ ἄς ἀναμῆν τὰς διαταγὰς μου».

— Οὐδεμία ἀμφιβολία! ἀνέκραξεν ὁ Ζεβάν πλήρης χαρᾶς. Ἡ Ζολάνδη εἶν' ἐδῶ . . . εἰς Τουραίνην! . . . εἰς Τουραίνην . . . θὰ τὴν σώσωμεν! . . . Ὁ ἀποδώσωμεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν καὶ εἰς τὸν Ὀλιβιέρον τὴν ζωὴν! . . . Δὲν εἶνε ἀληθές ὅτι θὰ μὲς συνδράμῃς καὶ σύ, Μαλκράφτ; . . . Ὡ! ὀμίλει, Μαλκράφτ, ὀμίλει! . . . δὲν θὰ συν-

τελέσῃς καὶ σύ, ὁ ἀρχαῖός μας φίλος, εἰς τὸ ν' ἀποδώσωμεν εἰς τὸν ἀγαπητόν μου ἀδελφόν τὴν ἐρωμένην του, τὴν ζωὴν του, τὴν εὐτυχίαν του;

Καί, ταῦτα λέγων, ὁ Ζεβάν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων πλήρεις δακρύων ὡς ἐκ τῆς συγκινήσεως, ἐγονυπέτησε πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Μαλκράφτ, ὅστις, ἀνεγείρας αὐτὸν πάραυτα, τὸν ἐνηγκαλίσθη θερμότατα.

— Ζεβάν! τί κάμνεις; εἶπε μετὰ βαθείας κατανύξεως . . . Παρακκλεῖς σὺ ἐμέ, ἐνῶ εἰμφορεῖς νὰ με διατάξῃς; Αὐτὴν τὴν ζωὴν, τὴν ὅποιαν ζητεῖς ν' ἀφιερῶσω εἰς ἔργον θεάρεστον καὶ δίκαιον, δὲν σοῦ τὴν χρεωστῶ πρὸ πολλοῦ; . . . Ἐχε λοιπὸν πεποιθήσιν εἰς ἐμέ καὶ θεώρει με φίλον σου πιστόν.

— Ἄχ! ἀγαπητέ μου Μαλκράφτ! . . .

— Ἐστω καὶ ἂν πρόκηται ν' ἀνασύρω καὶ πάλιν τὸ ζιφόσ μου . . . Ἰδοῦ, Ζεβάν, παρατήρησε.

Καί, πλησιάσας πρὸς τὴν κλίνην του, ὁ Μαλκράφτ ἤγειρε τὴν στρωμνὴν καὶ ἔδειξεν αὐτῷ μακρὸν καὶ πλατύτατον ζιφόσ.

— Ὁ πιστὸς σύντροφος τῶν ἀρχαίων ἡμερῶν! εἶπεν ἀγερῶχος. Ἄλλὰ δὲν ἤλθεν ἀκόμη ἡ ὥρα διὰ νὰ το μεταχειρισθῶ.

— Λοιπὸν τώρα τί θὰ κάμωμεν; ἠρώτησε μετ' ἀγωνίας ὁ Ζεβάν.

— Ν' ἀρχίσωμεν νὰ ἐνεργῶμεν διὰ τῆς διπλωματικῆς ὁδοῦ, ἀγαπητέ μου Ζεβάν. Ἄν μεταχειρισθῶμεν τὴν βίαν ἀμέσως, ἡ βασίλισσα θὰ ἐνοήσῃ τὰ πάντα καὶ τότε ἐχάθημεν.

— Λοιπὸν;

— Θὰ ἴδω ἐγὼ τὴν Ἰσαβέλλαν.

— Σὺ;

— Ναί, ἐγὼ ὁ ἴδιος. Μετὰ μίαν ἢ δύο ἡμέρας, θὰ ἦνε εἰς Τουραίνην. Θὰ ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ ἐδῶ, εἰς αὐτὴν τὴν μονήν. Πρώτη φροντίς της θὰ ἦνε νὰ με καλέσῃ πλησίον της. Τότε ἐγὼ θὰ τῇ ὀμιλήσω.

— Ἄλλὰ τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον Ζιάκ;

— Πληροφορήσου σὺ ἂν ἦλθον ἐκ Περσιῶν. Ἄλλ' εἰς ὅλα αὐτὰ ἀπαιτεῖται φρόνησις! Πρόσχευε καλὰ μήπως ἐνοήσῃ κά- νεις τίποτε, διότι ἐχάθημεν. Ὁ Ὀλιβιέρος εἶνε εἰς Λανζαί;

— Ναί.

— Ἐπιστρέψον πλησίον του. Παρηγόρησέ τον, βεβαίωσέ τον ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὐτῇ θὰ λάβῃ εὐτυχὲς τέλος καὶ πρὸ πάντων σύστησε εἰς αὐτὸν νὰ μὴ ἔλθῃ καθόλου εἰς Τουραίνην. Θὰ φροντίσω ἐγὼ νὰ ἐτοιμάσω τὰ πράγματα ὅπως πρέπει καὶ ὅταν ἔλθῃ ἢ κατὰλληλος ὦρα, θὰ τρέξω νὰ σὰς εὔρω εἰς Λανζαί. Ἀπαιτεῖται ὁμῶς ἄκρα σιωπὴ καὶ μυστικότης.

— Σ' ἐνοῶ, Μαλκράφτ, ἔχεις δίκαιον.

Οὕτω δέ, ἀφοῦ συνεφώνησαν περὶ τῆς ὁδοῦ, ἦν ἔμελλον ν' ἀκολουθήσωσιν, ὁ Ζεβάν καὶ ὁ Μαλκράφτ ἀπεχωρίσθησαν, ὁ μὲν διευθυνθεὶς εἰς Λανζαί, ὁ δὲ εἰς τὸ κελ- λιον τοῦ ἡγουμένου, εἰς ὃν ὤφειλε ν' ἀναγνώσῃ τὸν λόγον, ὃν ἔμελλε ν' ἀπαγγείλῃ τὴν ἐπιούσαν ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Γατιέν.

ΚΘ'

Τὸ μέγαρον τοῦ ἄρχοντος Δὲ Ζιάκ.

"Ἀς ἐπανάλωμεν ἤδη εἰς τὸν ἄρχοντα Δὲ Ζιάκ, τὸν ὅποιον ἐγκατελείψαμεν κοιμώμενον ἡσυχῶς ἐν τῷ δάσει Λινᾶ.

Μόλις ὑπέφωσεν ἡ ἡώς, ὁ εὐγενὴς ἱππότης ἐξύπνησεν εὐθυμὸς καὶ μειδιῶν, ὡσεὶ ἐγειρόμενος ἀπὸ τῶν ἀπαλῶν στρωμάτων τῆς κλίνης του· καθόσον, καίτοι ἐφαίνετο κρᾶσεως ἀδυνατοῦ, οὐδὲν ἦσσαν ἦτο φύσεως ἰσχυρᾶς, μὴ καταβάλλομένης οὔτε ὑπὸ τῶν καμάτων τῆς ἡμέρας, οὔτε ὑπὸ τῶν ἀγρυπνιῶν τῆς νυκτός.

Ἄφου ἐνίφθη καί, κατὰ τὸ ἐνόν, ἐκαλλωπίσθη, ἐσκέφθη ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ὠραίαν αἰχμάλωτόν του.

— "Ἀς ἰδῶμεν, εἶπε καθ' ἐαυτὸν ἐτοιμαζόμενος νὰ ἐξέλθῃ τῆς σκηνῆς του, πῶς θὰ με δεχθῇ σήμερον ἡ ὠραία καὶ σκληρὰ αἰχμάλωτός μου. Πιστεύω ὅτι καθ' ὅλην τὴν νύκτα θὰ ἐσκέφθη τὴν θέσιν τῆς καὶ θ' ἀνεγνώρισεν ὅτι προτιμώτερον δι' αὐτὴν εἶνε ἡ ἀγαπήση ἕνα εὐγενῆ ἱππότην, ὡς ἐμὲ, ἢ ἕνα βλάκκα, ὡς τὸν Ὀλιβιέρον. Ἄλλως τε, εἰμποροῦσε ἡ ἀμφιβάλλῃ, ἂν ἤμην γέρον ποδαλγῆς, ὡς ὁ ἀρχικαγκελάριος, ἢ εὐήθης, ὡς ὁ Τανεγύ. Ἄλλ' ἐγώ... ὁ ἄρχων Δὲ Ζιάκ!...

Διεκόπη βραχὺς τις λογισμὸς ἐκράτησεν αὐτὸν ἀκίνητον.

Ἄλλ' αἰφνης, συνελθὼν, διηυθύνθη ἐσπευσμένως πρὸς τὸ ποθητὸν φορεῖον, ἐν τῷ τοῦ ὅποιου ἐνόμισεν ὅτι θὰ εὕρῃ τὴν Ζολάνδην.

— Τί νέκ ἔχομεν; ἠρώτησε τὸν περιπολοῦντα στρατιώτην.

— Τίποτε, κύριε.

— Ἐξαίρετα!

Εἶτα δέ, πλησιάζας πρὸς τὸ λεωφορεῖον, ἤρξατο ἐπιθεωρῶν μετὰ προσοχῆς τὴν θύραν αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν αὐτὸς οὗτος εἶχε κλεισίσει τὴν προτεραίαν.

Αἰφνης ὠχρίασεν.

— Νομίζω, εἶπεν ἀγρίως, ὅτι τὸ κλειθρον τοῦτο... Διάβολε! δὲν πιστεύω νὰ ανοιγῶμαι ἀκόμη!... Ἀς ἰδῶμεν.

Καὶ ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν θύραν, ἵνα βεβαιωθῇ ἂν αἱ ὑποψίαι του ἦσαν ἀκριβεῖς.

Ἄλλὰ μόλις ἤρξατο ἐπιθεωρῶν ἐκ νέου τὴν θύραν, καὶ φωνὴ ἀγρία, ἢ μᾶλλον ὠρυγή, ἐξῆλθε τοῦ στήθους του.

Εἶδε τὰ ἴχνη, τὰ ὁποῖα ἀφήκε τὸ ἐγειρίδιον τοῦ Γουλιέλμου.

Ἄνοιξας δ' εἶτα βιαίως τὴν θύραν, πατήρησεν ἐντὸς αὐτοῦ.

— Ω! ἐφώνησεν ἀγρίως, κενόν!... κενόν!... ἐδραπέτευσεν!... ἐφυγε!... Γουλιέλμε!... Γουλιέλμε!... ποῦ εἶσαι, ἀθλίε; ποῦ εἶσαι;...

Εἶς τὰς ἀγρίας κραυγὰς τοῦ Ζιάκ, ἀκέντες ὁ ὑπηρετὸς του περιεκύκλωσαν αὐτὸν, ὠχροὶ καὶ τρέμοντες.

— Γουλιέλμε!... Γουλιέλμε!... ἐξηλάουθει κραυγάζων ὁ Ζιάκ.

Ἄλλ' οὐκ ἦν φωνή, οὐκ ἦν ἀκρόασις.

— Ἐφυγε μετ' αὐτῆς, ὁ ἀθλιός!... ἐπρόδωκεν!... ἦσαν σύμφωνοι!...

ἐφυγε μετ' αὐτῆς... ὦ! ἂν τοὺς ἐπανεύρω!...

Καί, ταῦτα λέγων, ἐβόλλε γέλωτας σπασμωδικούς.

— Ἄ! ἄ! ἄ! νὰ τοὺς ἐπανεύρω!... καὶ ποῦ;... πῶς;... ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάσους τούτου;... Εἶμαι τρελλός!...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ Ἄρτεμις, ἡ ὠραία καὶ ἀγαπητὴ κύων τοῦ Ζιάκ, ἦλθε πλησίον αὐτοῦ καὶ ἤρξατο θωπεύουσα αὐτόν.

Δι' ἐνὸς ὀρηκτικοῦ λακτίσματος, ὁ Ζιάκ ἀπεδίωξεν αὐτὴν μακρὰν.

Τὸ ταλαίπωρον ζῶον ἔφυγεν ὠρούμενον. — Καὶ ἐν τούτοις πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ, ἐψιθύρισεν ὁ Ζιάκ.

Αἰφνης μειδιάμα ἀγρίον ἐπλανήθη ἐπὶ τῶν χειλέων του.

— Τίς ἐξ ὑμῶν, ἠρώτησεν, ἀντικατέστησε τὸν Γουλιέλμον τὴν νύκτα ταύτην εἰς αὐτὸ τὸ φορεῖον;

— Ἐγώ, κύριε, ἀπήντησεν ἀνθρωπὸς τις ἐνοπλος, ἐξελθὼν τοῦ κύκλου τῶν ὑπηρετῶν.

Ὁ ἀνθρωπὸς οὗτος ἦτο μὲν ὠχρός, ἀλλ' οὐχὶ καὶ περιδεής.

— Σὺ;

— Ναί, κύριε.

— Προχώρησον... Γνωρίζεις ὅτι εἰς τὸ φορεῖον τοῦτο ἦτο κεκλεισμένη γυνή τις;

— Τὸ γνωρίζω.

— Λοιπὸν σὺ θὰ μοι ἀπαντήσης διὰ τῆς ζωῆς σου διὰ τὴν φυγὴν τῆς γυναικὸς ταύτης.

— Μήπως πταίω ἐγώ; "Οτε ἀνέλαβον τὴν θέσιν μου, εἶχεν ἤδη δραπετευθεῖ.

Ὁ συλλογισμὸς οὗτος ἦτο λογικός· ἀλλ' ὁ Ζιάκ ἦτο ἀμείλικτος.

— Ὀλίγον μὲ μέλει, ἐπανάλαβε ξηρῶς. Πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ. Ἄν ἦτο ἐδῶ ὁ Γουλιέλμος, θὰ ἐτιμῶρον αὐτόν. Σὺ ἀνέλαβες τὴν θέσιν του πλησίον τοῦ φορεῖου τούτου, σὲ λοιπὸν θὰ κρεμάσω εἰς ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ δένδρον... Ἐμπρός, προσευχήσου γρήγορα!...

Ὁ στρατιώτης ἐρρίφθη πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ζιάκ καὶ παρεκάλει αὐτόν μετὰ δακρύων.

Ἐπὶ ὀκνηρῶς ψιθυρισμὸς ἠκούσθη μετὰ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Ζιάκ.

Ἄλλ' οὗτος ἔρριψε βλέμμα ἐπ' αὐτῶν πληρὲς ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως.

Οἱ δυστυχεῖς, περιδεεῖς, ἐταπεινώσαν τὴν κεφαλὴν.

— Κρεμάσατέ τον!... διέταξεν αὐτοὺς ὁ Ζιάκ.

Μετὰ πέντε λεπτὰ τὸ σῶμα τοῦ ἀτυχοῦς στρατιώτου ἐκείτο ἐκτάδην ἐπὶ τῆς γῆς, σπαράσσον ἐκ τῶν τελευταίων ἀγωνιῶν τοῦ θανάτου.

— Ἴδου πῶς ἐκδικοῦμαι τοὺς ἀθλίους, εἶπεν ὁ Ζιάκ, τοῦ ὁποῖου ἡ ὀργὴ κατηνύνασθη ὀλίγον.

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν του, ἀφου διέταξε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ ἐτοιμασθῶσι πάραυτα πρὸς ἀναχώρησιν.

Τὴν πρωίαν τῆς τρίτης ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐκ τοῦ δάσους Λινᾶ ἀναχωρήσεώς του, ὁ

Ζιάκ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέγαρον αὐτοῦ, κείμενον, ὡς ἤδη γνωρίζομεν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάσους τοῦ ἀγίου Ἀβερτίνου, παρὰ τὰς πύλας τῆς Τουραίνης. Ἦτο ἀρχαῖον μεγαλοπρεπὲς φρούριον τοῦ μεσαιωνοῦ, τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ὁποῖου προὔξεναι φράκην εἰς πάντα διαβάτην. Ἐνόμιζε τις ὅτι ἦτο φωλιεὶ ἀκκούργων, κρησφύγετον ληστῶν.

Ἐπιταί συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

ΥΠΟ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΣΟΥΛΙΕ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ἐν αὐτῇ διέμενον ἔτι σημεῖα τινὰ εὐπορίας, ἀλλ' εὐπορίας ἀπολεσθεῖσης. Ὑπάρχον τὰ αὐτὰ πολυτελῆ ἐπιπλα καὶ μεγάλοι τάπητες, ἀλλ' ἔλειπον τὰ ἀπειράριθμα ἐκεῖνα βαρύτεριμα μικρὰ ἀντικείμενα, τὰ μαρτυροῦντα τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν πρὸς τὸν βίον μέριμναν. Ἡ διευθέτησις τῶν ἐπίπλων ἐφαίνετο παρημελημένη, ἐξ ἐπιπολῆς δ' ἐξεταζομένη ἡ οἰκία ἐφαίνετο ὅτι ὑπηρετεῖτο κακῶς, ἀλλ' ἔμπειρος ὀφθαλμὸς ἤθελεν ἀναγνωρίσει τὴν πενίαν, τὸν ἀπελπισμὸν δὲ ἂν εἰσέδουεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Φιαβίλας.

Ἐκἀθήτο πλησίον παραθύρου, θεωροῦσα πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀλλ' ἡ σκέψις τῆς μετεωρεῖτο μακρὰν τοῦ βλέμματός της. Ἰστατο ἀκίνητος, τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους ἔχουσα ἐπί τοῦ στήθους της, ὠχρὰ, ἰσχνὴ καὶ κούπος τοὺς ὀφθαλμούς· ἐκ τῆς ἀϋπνίας Ἄνεγκίστριας φρικίας εἰκνίετο τὰ χεῖλῃ τῆς ἡ ἐνδομασία τῆς ἦτο ἐκείνη ἢ ἐφόρεσεν ἐγερθεῖσα ἢ ἐτήρησεν ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς, ἢ δὲ κόμη τῆς ἐν ἀταξίᾳ. Βλέπων τις ταύτην κατελαμβάνετο ὑπὸ οἴκτου. Αἰφνης ἀνεσκήρτησε, διότι ὁ κῶδων τῆς οἰκίας ἤχησε βιαίως. Ἠγέρθη ὡσεὶ ἵνα φύγῃ, ἀλλὰ πάραυτα ἐκἀθήσεν αὐθις, σκεψαμένη ὅτι ὁ Ζαφαρῖνος οὐδένα ἤθελεν ἀφήσει νὰ εἰσέλθῃ. Ἐν τούτοις ἡ θύρα τοῦ δωματίου ὅπερ προηγείτο τοῦ ἰδικοῦ τῆς ἠνεψύχῃ πάραυτα σχεδόν, ἢ δὲ μαρκησία ἤρξατο νὰ τρέμῃ, διότι ὑπέθεσεν ὅτι νέκ δυστυχία ἐπῆλθεν ἢ νέκ προσβολή, χωρὶς δὲ νὰ μάθῃ τί συμβήσεται ἐλύθη εἰς δάκρυα. Ἡ θύρα τοῦ ἰδικοῦ τῆς δωματίου ἠνεψύχῃ ἐπίσης καὶ ὁ Σπάφας εἰσῆλθεν.

Ἴδουσα τοῦτον ἔρριξε κραυγὴν καὶ ἐπεσεν ἐπὶ ἀνακλίντρον ὀλολύζουσα σπαρτακτικῶς. Ὁ Ζαφαρῖνος, συνοδεύσας τὸν Σπάφην, ἔδειξε ταύτην σιωπηλῶς διὰ τῆς χειρὸς πρὸς αὐτόν. Ὁ Σπάφας τῷ ἔνευσε ἢ ἀπομακρυνθῆ, πλησιάζας δὲ βραδέως, ἔθηκε τὸν πῖλόν του ἐπὶ τινος τραπέζης, ἔλαβεν ἔδραν καὶ ἐκἀθήσεν σιγῶν πλησίον τῆς Φιαβίλας. Μετ' ὀλίγον ἔλαβε σιγὰ τὴν χεῖρά της, ἢ ἐκείνη ἐγκατέλειπεν εἰς τὴν φιλικὴν θλίψιν τῆς τοῦ Σπάφα, τέλος δὲ ὅτε οὗτος εἶδεν ὅτι τὰ δάκρυα καὶ οἱ λυγμοὶ κατέταυον τῆ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ· — Ἐλα, Φιαβίλα, μὴ ἀποστρέφῃς ἀπ' ἐμοῦ τὸ πρόσωπον. Τὰ πάντα γνωρίζω.

Πικρὸν μειδιάμα ὑπῆρξεν ἡ μόνη τῆς μαρκησίας ἀπάντησις.

— Ναί, ἐξηκολούθητεν ὁ Σπάφας, γνωρίζω τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ Φαβιάνη, γνωρίζω τὴν καταστροφὴν τῆς περιουσίας του. . . γνωρίζω. . .

Ἔσταμάτησε διότι ἡ Φιαβίλα ἐδράξατο ζωηρῶς τῆς χειρὸς του, θεωροῦσα τοῦτον δι' ἀπέλπιδος βλέμματος καὶ βραδέως τὴν κεφαλὴν κινουσα.

— Ὅχι, τῷ εἶπε, τίποτε δὲν γνωρίζεις. Γνωρίζεις ὅπως ὅλοι, ὅτι πρὸς ὅλους φαίνεται, ὅτι ἐπιδεικνύεται ἐξω εἶδες τὰ καταφερθέντα μοι κτυπήματα, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθης νὰ καταμετρήσῃς ὁπόσας πληγὰς μοι ἐπροξένησεν.

— ὦ! ἀπεκρίθη ὁ Σπάφας διὰ συγκεκινημένης φωνῆς καὶ παρατηρῶν τὸ ἄλλοτε τοσοῦτον εὐθυμον καὶ νεαρὸν ἐκεῖνο πρόσωπον, ἥδη δὲ μεμαραμένον, ὦ! βλέπω κάλλιστα πᾶν ὅ,τι ὑπέφερες.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἐκείνη διὰ τῆς αὐτῆς ἐπίσης χειρονομίας καὶ τοῦ αὐτοῦ βλέμματος, ὅλαι αἱ θλίψεις μου δὲν ζωγραφίζονται ἐπὶ τοῦ προσώπου μου, δὲν διηυλάκωσαν ὅλας τὰς παρειάς μου, ὅλα δὲ τὰ δάκρυά μου δὲν ἔφθασαν μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν ἵνα τοὺς σθέσωσιν. ὦ! ἂν ἐκάστη βάσανός μου ἐγκατελίμπανε τὴν ρυτίδα τῆς, ἂν ἕκαστος πόνοσ μου ἐρρήγνυε τὴν κραυγὴν τῆς, ἂν ἐκάστη θριξ τῆς κόμης μου κατέπιπτεν εἰς ἕκαστον ἀπελπισμόν μου, θὰ ἤμην φαλακρά, ἄφωνος, νεκρά.

Ὅταν δὲν δύναται τις νὰ παρηγορήσῃ πρέπει νὰ οἰκτερῇ, δι' ὃ δάκρυ ἔπεσε τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ Σπάφα καὶ κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν ψιθυρίζων μόνον.

— Δυστυχῆς Φιαβίλα!

— ὦ! ἐξηκολούθησεν αὐτὴ μετὰ ζέσεως, θέλεις νὰ με ἀκούσῃς; Πρέπει νὰ κλαύσω μαζί σου· πρὸ πολλοῦ κλαίω κατ'ἀμόνος! διότι τώρα τοσοῦτον τὸν περιφρονῶ ὥστε δὲν θέλω νὰ κλαύσω ἐνώπιόν του.

— Ἄ! λέγε! ἀνέκραξεν ὁ Σπάφας, ὁμίλει, Φιαβίλα, σὲ ἀκούω.

— Ἐ! λοιπόν! εἶπεν ἐκείνη πλησιάζασα αὐτόν, ἀφ' οὗ ἀπέμαζε τὰ δάκρυά τῆς, ἀκουσόν μου. Πρώτην φρονὴν ἐτρώθη καίριως ἐσπέραν τινὰ καθ' ἣν ἐλυττάχθησαν κρυφίως ἀπ' ἐμοῦ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἦτο ἀστραποειδές, ἀλλ' ἐντὸς αὐτοῦ ἀνέγνωσα ὅλην μου τὴν συμφορὰν. Φαντάσου καταφύγιον ἐν ᾧ ἀναπαύεται εὐπιστος ὁδοιπόρος, φωτιζόμενον αἰφνης ὑπὸ θελλώδους λάμπης, ἥτις τὸν κάμει νὰ ἰδῇ αὐτὸ ἀποτρόπαιον καὶ πλήρες ἔρπετων, ἐν ᾧ τὸ ἐνόμιζεν ἡσυχον καὶ ἀσφαλές· τοιοῦτοτρόπως μ' ἐφάνη καὶ ὁ βίος μου, ὁ παρελθὼν καὶ ὁ μέλλον, ἐν ᾧ ἀνεπαυόμην μετὰ τοσαύτης ἐμπιστοσύνης. Μυρίαί φροντίδες, λησμονημέναι ἀπὸ τινος ὑπὸ τοῦ Φαβιάνη καὶ τὰς ὁποίας ἀπέδιδον εἰς τὰς πολιτικὰς ἀσχολίας του, μοι ἐγένοντο ἰσάριθμα σημεῖα περὶ τῆς ἐγκαταλείψεώς του. Αἱ συχνότεραι ἀπουσίαι του, αἱ ἐκτὸς τῆς οἰκίας μακρὰ ἀγρυπνίαι του, καθ' ἃς ἔτρεμον διὰ τοὺς κινδύνους οὗς ἐφάνταζό-

μην ὅτι ἠψήφει, πικραὶ πρὸς τὰς παραστάσεις μου ἀποκρίσεις, μυρία τέλος πράγματα, ὧν ἕκαστον μοι ἔμεινεν ἀσαφές καὶ ἀσήμαντον, ἠνώθησαν καὶ ἐφωτίστησαν εἰς τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, ἵνα μ' ἐμφορήσωσιν αἰφνιδίως φρικώδους πεποιθήσεως. Δὲν παρεσύρθη πολὺ ὑπὸ τοῦ ἀλγους ἐκεῖνου, ἀλλ' ἀπεφάσισα νὰ καταστρέψω αὐτὸ ἢ νὰ λάθω πληρεστέραν περὶ τούτου πεποίθησιν. Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ὠμίλησα περὶ τούτου πρὸς τὸν Φαβιάνη, προσπαθήσαντα νὰ μ' ἐξαπατήσῃ. Ὁφείλω νὰ τὸν δικαιοῶ ὡς πρὸς τοῦτο, ὅτι προσεπάθησε νὰ τὸ πράξῃ μετὰ πεποιθήσεως, καὶ ἂν δύνασαι νὰ φαντασθῆς ψυχὴν ἀνδρὸς οἷος ὁ Φαβιάνης, προσεπάθησε μετ' ἔρωτος.

Ὁ Σπάφας ἐθεώρησεν ἐκπληκτος τὴν Φιαβίλαν, ἐν τῷ βλέμματί του δὲ ὑπῆρχε προσδοκία τις καὶ φρίκη. Ἡ Φιαβίλα ἐνόησε τοῦτο καὶ τῷ εἶπε πικρῶς.

— ὦ! δὲν εἶν' ἀληθές ὅτι ὁ λόγος οὗτος σοὶ φαίνεται παράδοξος καὶ τρελλός; Καὶ ὅμως εἶναι ἀληθέστατος. Δὲν θὰ σοὶ δώσω τὴν ἐξηγήσιν τούτου, μετ' ὀλίγον θὰ τὴν ἐννοήσῃς. Σοὶ ἔλεγον ὅτι προσεπάθησε νὰ μ' ἐξαπατήσῃ, βεβαίως δὲ εἶχε πολὺ θάρρος διότι ὠμίλησε περὶ τῆς κομῆσεως διὰ τῶν προσβλητικωτέρων σκωμμάτων. Εἶπεν ὅτι ἦτο ἀξίος καταφρονήσεως ἂν συνέβαινε τὸ τοιοῦτον καὶ ἐκλήιδωσε διὰ τοῦ βορβόρου τὸ ἀπόκρυφον τῆς ψυχῆς του εἰδῶλον. Ἀμφέβαλον περὶ τῶν ὑπονοιῶν μου, βραδύτερον δέ, ἐν ὄσφ ἦτο πλησίον μου, δὲν ἠδυνάμην νὰ διακρίνω ὑποπτόν τι πρὸς αὐτόν, ὅτε ὅμως ἐξήρχετο τὸ πνεῦμα μου προσεκκολλᾶτο ἐπ' αὐτοῦ, τὸν ἠκολούθουον κατὰ βῆμα, τὸν ἐβλεπον ἀναχωροῦντα ἀμέριμον τῆς οἰκίας, εἶτα ταχύνοντα τὸ βῆμα ὅτε δὲν τὸν διέκρινον πλέον. Τὸν ἐβλεπον διὰ τῆς φαντασίας μου εἰσερχόμενον εἰς οἰκίαν ἔνθα ἡ ἀφίξις του θεωρεῖτο τοσοῦτον κοινὴ ὥστε οὐδὲ προσεῖχον κἄν πλέον. Μαζί του διηρχόμην τὰ δωμάτια, μαζί του εἰσερχόμην εἰς τὸ τιμωνιόν τῆς, ἔνθα ἐβλεπον τὴν κόμησάν, ὑποδεχομένην αὐτόν διὰ μειδιάματος, ἤκουον τῆς συνεντεύξεώς των, κατεκόπυον τὰς χειρονομίας των, ἤσθανόμην παλλούσας τὰς καρδίας των καὶ τὰς ἐπιθυμίας των, ἐνούμενα τὰ φιλήματά των ἢ ζηλοτυπία μανιώδης με ἀπεπλάνα, ἠγειρόμην, ἐκράυγαζον, ἐλάμβανον ἐγγεῖριδιον, εἶτα ἡ θύρα μου ἠνοιγετο καὶ ἐφαίνετο ὁ Ζαφρῆνος προστρέχων εἰς τὰς κραυγὰς μου καὶ ὅστις μ' ἐκράτει ἀσθμαίνουσαν καὶ καταπεπονημένην ἐκ τῆς ὀπτασίας ἐκείνης. Ἡ ἀλήθεια δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἦτο φρικωδεστέρα, ἠθέλησα αὐτὴν καὶ τὴν ἀνεκάλυφα. Ἠρεῦνησα τὰ ἔγγραφα τοῦ συζύγου μου, περιέμενον νὰ κοιμηθῇ ἵνα ἐρευνησῶ τὰ ἐνδύματά του, ἔθραυσα κλειθρα, ἔκαμα ἀντικλειδία καὶ τέλος εὑρον μίαν ἀλληλογραφίαν.

Ὁ Σπάφας ἐποίησε κίνημα.

— Ἀκουσον, ἀκουσον, ἀνέκραξε ταχέως ἡ Φιαβίλα. Ὅτε τὴν ἐσπέραν ἐπανῆλθε τὸν περιέμενα. Εἶχον ἐθέσῃ ἐντὸς τοῦ δωματίου μου τὰς ἀποδείξεις τοῦ ἐγκλήματός του μίαν πρὸς μίαν ἐπὶ ἕκα-

στης ἕδρας, ἐπὶ τῆς ἐστίας, ἐπὶ τῶν τραπέζων, πανταχοῦ ἀνὰ μίαν ἐπιστολὴν ἀνοικτὴν. Ὁ δὲ ὑπέθετε τις ὅτι ἦτο παιδικόν τι παιγνίδιον. Εἰσῆλθε, διὰ ν' ἀποθέσῃ δὲ τὸν πλόν του παρεμέρισε μίαν ἐπιστολὴν χωρὶς νὰ προσέξῃ, διὰ νὰ καθῆσθαι ὅμως ἔλαβε μίαν καὶ τὴν ἐκύτταξε. Τὴν ἀνεγνώρισε, παρευθὺς δὲ παρετήρησεν ὅλας ἐκείνας τὰς διεσκορπισμένας πέριξ αὐτοῦ ἐπιστολάς. Μίαν πρὸς μίαν ἐδράξατο αὐτῶν καὶ πανταχοῦ ἀνεγνώρισε τὴν γραφὴν τῆς κομῆσεως. Κατ' ἀρχὰς ἐξεπλάγη, ἔπειτα ἐγένετο κάτωχος ἐξ ὀργῆς καὶ ὑστερον μανιώδης. Ἐσύναξε λυσσώδης ὅλας τὰς διεσκορπισμένας ἐκείνας ἐπιστολάς σιωπῶν. Ἐγὼ τὰς ἐδείκνυον καὶ τὰς ἔριπτον διὰ τῶν ποδῶν μου πρὸς αὐτόν, καὶ ἐκεῖνος ἐσιώπα ἀκόμη. Ἡσθάνομην ἐμαυτὴν εὐτυχῆ διὰ τὴν ἐνδίκησίν μου, ἦτο δὲ ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις τὴν μεγίστην τοῦ Φαβιάνη στενοχωρίαν.

Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ ἐξέλθῃ ταύτης. Μὲ τοσαύτας προφανεῖς ἀποδείξεις εἶχον θέσῃ πρόσκομμα εἰς ψεῦδος τι, δι' ὃ δὲν προσεπάθησε νὰ με ἀπατήσῃ, μὴ δυνάμενος δὲ νὰ καλύψῃ πλέον εἰς ἐμέ τὸ ἐγκλήματόν μου, τὸ ὠμολόγησεν αὐθαδῶς εἰπὼν μοι ὅτι ἡγάπα τὴν κόμησάν καὶ ἐκαυχῆθη διὰ τοῦτο, μοι ὠμολόγησε τὴν εὐτυχίαν του, τὴν μόνην εὐτυχιάν ἣν κατὰ τὸν βίον του ἠσθάνθη, μοι εἶπεν ὅτι ἦτο ὠραία, μεθυστικὴ, ἀγνή, μοι εἶπεν ὅτι ἦτο ἀγνή! ὦ! τότε πλέον ἠσθάνθη τὸ ὀλέθριον ἀλγος μου. ὦ! ἀντὶ πόσου, ἐγὼ ἢ τόσον ὑπερήφανος πρὸ ὀλίγου διὰ τὴν νικηφόρον κατηγορίαν μου, θὰ ἐπλήρωνα τότε διὰ τοῦ αἵματός μου ἐν ψεῦδος, μίαν ἀπάτην! ὦ! ἂν ἤθελε μ' εἶπῃ, ἐνώπιον τῆς ἀναταγωνίστου ἐκείνης ἀποδείξεως, ὅτι ἦτο ψευδές, ἂν ἤθελε μοι ἀποδείξῃ ὅτι τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο φῶς ἦτο σκότος, δὲν θὰ τὸν ἐπίστευον βεβαίως, ἀλλὰ θὰ τὸν ἠγαπήστων γονυπετής. Ἐκαστος τῶν ψευδῶν λόγων του θὰ μοι ἐφάνετο διαβεβαίωσις ὅτι ὑπελόγιζε τὴν λύπην μου, ἂν οὐχὶ τὸν ἔρωτά μου, διὰ κατὶ ἐντὸς τῆς καρδίας του. Ἀλλὰ τίποτε, τίποτε! Τὸν ὠθησα ἐντὸς τῆς στενωποῦ ἐκείνης, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐξῆλθε ταύτης καταπατήσας τὴν καρδίαν μου, διὰ νὰ με τιμωρήσῃ δὲ διὰ τὴν βάσανον τὴν ὅποιαν ἡ ματαιὰ ἐνδίκησίς μου τῷ εἶχε πρὸς στιγμὴν ἐπιβάλλῃ, μοι ἐδιηγῆθη τὸν ἔρωτά του, τοὺς φόβους του, τὰς ἐλπίδας του καὶ τὰς παραφορὰς του· εἰς τέλος προσέπεσα εἰς τοὺς πόδας του ζητοῦσα χάριν, κραυγάζουσα πρὸς αὐτόν ὅτι ἀπέθνησκον. Τότε ἐσιώπησεν.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἤρξατο πάλιν φανερά, τὴν ὅποιαν ἀγερώχως ἀπεδέχθη ἐκεῖνος. Ἐν μόνον ὄπλον εἶχον ἵνα τῷ ἀνταποδίδω τὰς πληγὰς δι' ὧν με κατεσπάραζε, τὸ νὰ ὑβρίζω τὴν κόμησάν. Ὅταν μοι ὠμίλει περὶ τοῦ πρὸς ἐκείνην ἔρωτός του, ἐνέπαιζον τὸ εἰδῶλόν του, ἐπενόουν σκληροτάτας λέξεις, τῷ ἀπηρήμουν τοὺς ἐραστάς, οἵτινες τὴν εἶχον καταλίπη πρὸ αὐτοῦ, ἐκείνους οἵτινες τὴν εἶχον περιφρονῆσῃ, καὶ τὸν ἐξηυτέλιζον διότι ἦτο ὁ χλευαζόμενος δοῦλος ἐταίρας, ἡ ὅποια οὐ-

δὲν ἄλλο ἦτο πλέον εἰ μὴ τὸ σκύβαλον τῶν συναναστροφῶν. Τότε ὀλόκληρος ἡ ὑπερηφανία του ἐφρίκτα ἐντός του, τότε μοὶ ἀπεκρίνετο δι' αὐθαδῶν ἐπαίνων αὐτῆς; καὶ ἀτίμου πρὸς ἐμὲ περιφρονησεως, καὶ ἡ πάλῃ αὐτὴ διεξήγετο πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν, τίς νὰ πλήξη καίριως τὸν ἄλλον, χωρὶς νὰ συλλογίζηται ἵνα ὑπερσπισθῇ ἑαυτόν. Ἐπὶ τέλους κατεβλήθη. Στιγμᾶς τινὰς μόνον εἶχον διὰ νὰ τὸν βλέπω ὅτε ἐξ ἀνάγκης ἤρχετο εἰς τὴν οἰκίαν, κατὰ τὸν ἐπίλοιπον δὲ καιρὸν ἔτρεχε ἵνα λησμονήσῃ τοὺς ὀνειδισμοὺς μου εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κομῆσης. Διέκειτο ἐχθρικῶς πρὸς ἐμὲ ἡ ὄποια ἔμενον μόνῃ, κλαίουσα ἐνίοτε τὴν ἀδυναμίαν μου καὶ τὸ θράσος μου. Τότε, Σπάφα, κατεμέτρησα, πᾶν ὅτι ἔχασα τὴν ἡμέραν καθ' ἣν τῷ ἀπεκάλυψα ὅτι ἤξευρα ὅτι μ' ἀπατα.

— ὦ! ἀνέκραξεν ὁ Σπάφας, διὰ τί νὰ μὴ ἦμην ἐδῶ, πλησίον σου! Ἐν ὀνόματι τοῦ πατρὸς σου, τοῦ εὐεργέτου μου, θὰ σ' ἐπροστάτευον, Φιαβίλα, καὶ θὰ σ' ἐσωζα.

— Ἀτυχῆ Σπάφα! ἐξηκολούθησεν ἡ Φιαβίλα διὰ τόνου σημαίνοντος ὅτι δὲν ἐνοήθη, θὰ μ' ἐπροστάτευες! ἐναντίον τίνος; Ἐναντίον μου, διότι ἐγὼ ἐπέζητουν τὰς ἐριδὰς, ἐγὼ ἐξήπτων τὴν πάλῃν! Ἐκείνος εὐχαρίστως ἐπίωπα, θὰ μὲ ἀφινε δὲ ν' ἀποθάνω ἀνέτως ἂν ἤθελον, ἀλλ' ἐγὼ ἤθελον ν' ἀποθάνω διὰ τῆς χειρὸς του καὶ διὰ τοῦτο ἠρέθιζον αὐτὸν εἰς τοιοῦτον τρόπον, ἀλλ' ὁ ἀνάνδρος δὲν τὸ ἐπραξεν, ἐπροτίμησε νὰ μὲ σύρη βραδέως εἰς τὴν ἀτιμίαν ἐντός τῆς ὁποίας ζῆ τῶρα, εἰς τὸν ἐξευτελισμὸν ἐντός τοῦ ὁποίου ρίπτει τὸ ὄνομά του ὅπερ φέρω. Μίαν ἡμέραν ἦμην προσκεκλημένη εἰς τινὰ χορὸν πρὸ πολλοῦ εἶχον λησμονήσῃ καὶ τὴν ἰδέαν τῶν διασκεδάσεων, κατ' ἐκείνην ὁμως τὴν ἡμέραν ἔλαβον τὴν πρόσκλησιν μετὰ χαρᾶς, ἐλπίζουσα νὰ ἐκδικηθῶ καὶ ἀπεφάσισα νὰ ὑπάγω εἰς τὸν χορὸν ἐκεῖνον εἰς τὸν ὅποιον θὰ εὐρίσκετο καὶ ἡ κόμησα. Ἐφρντάσθη τὴν στενοχωρίαν τοῦ Φαβιάνῃ καὶ τὰς περιποιήσεις τὰς ὁποίας ἡ ἔθιμοτυπία θὰ τὸν ἠνάγκαζεν ἵνα μοὶ παράσχῃ. ὦ! ὁ θρίαμβός μου ὑπῆρξε τέλειος, ἀλλ' ὄχι καὶ ἐκεῖνος τὸν ὅποιον ἠλπισα. Εἰσήλθον εἰς τὴν αἴθουσαν συνοδευομένη ὑπὸ τῆς λαίδης Λάουτον, μητρὸς τοῦ σὶρ Ἐρρίκου, καὶ ἡ εἰσοδὸς μου προὔξενθη γενικὴν κίνησιν καὶ συμπαθητικὴν ἐκπληξιν πρὸς τοὺς γνωστούς μου. Ὁ Φαβιάνῃς εὐρίσκετο πλησίον τῆς κομῆσης Πάλλα, εἰς τὴν θέαν μου δὲ ὠχρίασεν ἐκ λύσσης καὶ προχωρήσας πρὸς με ἠθέλησε νὰ με ἀποδιώξῃ, ἀλλ' ἡ λαίδη Λάουτον τὸν ἐθεώρησεν ἀσκαρδαμυκτὴ καὶ παρῆλθεν ἐνώπιόν του χωρὶς νὰ τὸν χαιρετίσῃ. Τότε ἤρξατο κατ' ἐχθρονίαν καὶ λαμπρὰ πάλῃ, τῆς ὁποίας αὐτὸς καὶ ἐγὼ ὑπῆρχαμεν μαρτυρεῖς μόνον. Ὁλόκληρος ἡ εὐγενῆς νεολαία, ἡ εὐρίσκομένη ἐν τῷ χορῷ, καὶ τὴν εὐχαριστῶ ἐπὶ τούτῳ ἂν καὶ μὲ ἀπώλεσεν, ὀλόκληρος διεμαρτυρήθη, διὰ τῆς πρὸς ἐμὲ ἐνδείξεως σεβασμοῦ, κατὰ τῆς διαγωγῆς τοῦ συζύγου μου. Οὐδέποτε τοσαύτη προθυμία μὲ περιεκύκλωσεν, οὐδέ-

ποτε δὲ πλειοτέρα ἐγκατάλειψις ἐγένετο ἀναφανδὸν πρὸς γυναῖκα, ὅσον πρὸς τὴν κόμησάν. Πρὸς ἐμὲ, περιποιήσεις, προσκλήσεις καὶ προθυμία, πρὸς αὐτὴν δὲ καταφρόνησις, αὐθαδῆ βλέμματα καὶ κακολογία. Ἄ! θὰ ὑπέφερον αὐτὴ σκληρῶς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὡσαύτως, ὅστις διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ προσεπάθει νὰ ἐρίσῃ μὲ τινὰ, ἀλλ' οὐδεὶς προσεῖχε χάριν ἐμοῦ. Μ' ὅλα ταῦτα κατὰ βάθος ἐθλίβην διότι εἶδον ὅτι συνέτριψα καὶ τὸν τελευταῖον δεσμὸν ὅστις ἠδύνατο νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ πρὸς ἐμὲ, τὸν σεβασμὸν τοῦ κόσμου. Πληγεὶς τοιοῦτοτρόπως εἰς τὴν ὑπερηφανίαν του ἐκ τῆς πανδήμου ἐκείνης ἀποδοκιμασίας, ἐπραξεν ἀπέναντι αὐτῶν ὅτι μόνον πρὸς ἐμὲ εἶχε τολμήσῃ νὰ πράξῃ. ἔμεινε δὴλα δὴ πλησίον τῆς κομῆσης, χωρὶς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ τὴν καταλίπη. Τῇ ὁμίλει περιπαθῶς χαμηλοφῶνως καὶ ἀδιακόπως, μ' ἐθεώρησε ψυχρῶς καὶ ἀνευ ὀργῆς, μ' ἐδειξε πρὸς αὐτὴν διὰ τοῦ δακτύλου γελῶν, ἐπὶ τοσοῦτον δὲ μὲ προσέβαλεν ὥστε αὐθαδῶς μ' ἐκύτταξε διὰ τῶν διόπτρων του καὶ ἔσχε τὴν ἀτιμίαν νὰ τῇ εἴπῃ μυκτηριστικῶς: «Ἐλα, ὠμολόγησον ὅτι εἶναι ὑποφερτὴ ἀκόμη!» Ἀπαντες ὅσοι εὐρίσκοντο πλησίον μου τὸ ἤκουσαν καὶ πλείστοι ἠύχθησαν πρὸς στιγμὴν νὰ μὴ ἦτο σύζυγός μου. Ὁ σὶρ Ἐρρίκος μὲ εἶπε μετ' ἀγανακτήσεως: «ὦ! ἐὰν ἦμην ἀδελφός σας!» Ἀλλὰ δὲν εἶχον οὔτε ἀδελφόν, οὔτε πατέρα, οὔτε κανένα ὅστις θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν ὑβρίζοντά με: Εἶσαι ἀνάνδρος!

... Ἐγὼ λοιπὸν ὑπέφερα κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὸν χορὸν ἐκεῖνον, κατὰ τὸν θρίαμβον τὸν ὅποιον ἐνόμιζον ὅτι μοὶ ἔκαμον. Διὰ νὰ συντάμω τὴν βάσανον ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν μου, κατὰ τὴν νέαν δὲ ταύτην βάσανον ἐκέδησα τὴν ἐλπίδα νέας ἐξηγήσεως. Πρὸ πολλοῦ αἱ ἐριδὲς μας περιεστρέφοντο πάντοτε περὶ τοῦ ἔρωτός του τῶν μομφῶν του, τῶν ἐπαίνων του καὶ τῶν πρὸς ἐκείνην ὑβρεῶν μου. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐμέλλαμεν νὰ θαδίσωμεν ἄλλην ὀδὸν, τὴν περιφρόνησιν δὴλα δὴ τοῦ κόσμου πρὸς αὐτὸν καὶ τὴν μομφὴν τὴν ὁποίαν κατὰ πρόσωπον τῷ ἔρριψαν, ἠλπίζον δὲ ὅτι κάπως θὰ ὠφελομένη ἐκ ταύτης. Περιέμενα τὸν Φαβιάνῃν, ἀλλ' ἡ ὥρα παρῆλθε καὶ αὐτὸς δὲν ἦλθεν. Ὑπελόγησα τὴν διάρκειαν τοῦ χοροῦ, τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν κόμησάν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, καὶ τὸν χρόνον διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἦσαν τρεῖς καὶ ἐγὼ περιέμενον ὑπομονητικῶς. Τέσσαρες ἤχρησαν καὶ ἐν τούτοις δὲν εἶχον ἀκόμη ἐπιστρέψῃ καὶ ἔλαβα ἀκόμη ὑπομονὴν. Εἶπον ὅτι κακῶς ὑπελόγησα τὰς στιγμὰς καὶ ἔδωκα μίαν ὥραν περιπλέον εἰς τὴν ἀναμονὴν τῆς ἀμάξης του, εἰς τὴν βραδύτητα τῶν ἵππων, εἰς συμβεβηκὸς τι... εἰξεύρω καὶ ἐγὼ; Ἀλλὰ κατὰ τὰς πέντε εἶπον ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ πλέον. Ἀλλ' αἱ πέντε ἦλθον καὶ ἐκεῖνος δὲν ἐφάνη. Τότε ἐξεπλάγη. Μετὰ τὰς πέντε ἦλθον αἱ πέντε καὶ ἡμίσεια, ἔπειτα ἕξ, ἕξ καὶ τέταρτον, ἕξ καὶ ἡμίσεια, ἡ προσδοκία μου προσεκολλᾶτο

εἰς ἕκαστον βῆμα τοῦ ὠροδείκτου καὶ ἡμην παράφρων σχεδόν. Ἄν τις μ' ἠρώτα ἂν ἐπίστευον ὅτι ὁ Φαβιάνῃς ἦτο ἐραστὴς τῆς Ὁκταβίας, θὰ ἐγέλων διὰ τὸ ἀνόητον τῆς ἐρωτήσεως, διότι ἦμην βεβαιοτάτη ἀφ' οὗ αὐτὸς μοὶ τὸ εἶπεν. Ἐ! λοιπόν! ὅτε ἡ νύξ ἐκείνη παρῆλθεν ὀλόκληρος χωρὶς ἐκεῖνος νὰ ἐπανέλθῃ, ἡ πεποίθησις αὐτῆ μ' ἐπληξε καίριως ὡς νέα εἰδήσις, ὡς ἀπροσδόκητος, ὡσεὶ ἀγρία τοῦ Φαβιάνῃ ἐκδίκησις. Ἐπὶ τοσοῦτον ὑπέφερα ὥστε ἀμφέβαλον ἂν ἦμην ἀξία ταύτης, ὥστε κατηγόρησα ἑμαυτὴν ὅτι εἴλκυσα τὸν νέον τοῦτον ἀπελπισμὸν ἵνα τὸν ἀψηφῆσω. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὑπέκυφα... Ἐκεῖνος ἐπανῆλθε τὴν ἡμέραν ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδον, ἐπανῆλθε τὴν ἐσπέραν ἀλλὰ δὲν τῷ ὁμίλησα. Ἦμην καταπεπονημένη, ἀπολωλυτα. Ἀνέμενον τὸν θάνατον καὶ τὸν ἀναμένω ἀκόμη.

... Ἐν τούτοις εἰς τὴν βαθεῖαν ταύτην ὑποταγήν μου ἠνώθησαν καὶ ἄλλαι λύπαι, αἱ τοῦ πρώτου ἐξευτελισμοῦ τῆς πενίας, ὅτε ἡ ὕβρις τῶν δανειστῶν μὲ προσέβαλεν, ἐμὲ τὴν ἐγκαταλελειμένην, ἐν ᾧ αὐτὸς ἐρριπτεν ἐν ἀσωτίαις καὶ ὀργίοις τοὺς τελευταίους τῆς ζωῆς μας πόρους, ὅτε κατὰ πρῶτον ἐφραξάσθη ν' ἀρχίζωμεν, διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ ζήσωμεν, τὴν ἐπαίσχυντον ἀπογύμνωσιν, ἧς τὰ ἴχνη βλέπεις πᾶσι ἔμοῦ. Ἀπαξ ἡ δις ἀκόμη, προσέβαλον τὸν Φαβιάνῃν διὰ τῶν νέων τούτων ὄπλων δὲν τῷ ἐλάλησα περὶ ἑμαυτῆς ἀλλ' ἐναντίον αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ δὲν εἰσήκουσε διότι ἡ φωνὴ μου ἦτο ἡ κραυγὴ τῶν ἐλέγχων τῆς συνειδήσεως ἣν μανιωδῶς ἀπέκρουεν, ἄλλως τε ὁ ἱλιγγὸς τὸν συνεκρατεῖ ἀπὸ τοῦδε καὶ ἡ παραφροσύνη τὸν κατέβαλε. Τῶρα, ὅτε ὁ ἀπελπισμὸς μὲ κατέστησε γαλήνιον, τὸν θεωρῶ καὶ μοὶ κινεῖ τὸν οἶκτον. Εἶναι ἐστιγματισμένος ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ εἰς τὸ πνεῦμά του. Τρέχει μανιωδῶς ἐνώπιόν του καὶ δὲν τολμᾷ νὰ μείνῃ μόνος δὲν ἔχει πλέον οὔτε ὑπερηφανίαν, οὔτε χάριν, οὔτε κομψότητα, ἀλλ' εἶναι ἐξηυτελισμένος. Ἄγνοῶ ἂν ἡ γυνὴ ἐκείνη τὸν ἀγαπᾷ, ἐγὼ ὁμως τοιοῦτον δὲν θὰ τὸν ἠγάπων. Φαντάσθητι ὅτι κατήνησε νὰ ὀργιάξῃ τὴν νύκτα μὲ συρφετὸν διασήμεων ἀκολάστων, φαντάσθητι ὅτι ἐπὶ τοσοῦτον φωνασκοῦσιν ὥστε ἐξεγείρουσιν ὅλους τοὺς γείτονας. Ἐδῶ πλησιέστατα συμβαίνουν: τὰ ἀηδῆ ταῦτα συμποσια, τὸ δὲ παραθύρον μου εἶναι ἀνωθεν τῆς ὁδοῦ ἧτις ἀγεί ἐκ τοῦ ὀχητοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κομῆσης. Μίαν μόνην νύκτα ὁ Φαβιάνῃς ἀνεμίχθη εἰς τὰς κομπαστικὰς ὁμιλίαις των, διότι συνήθως διήρχετο σιωπηλός. Εὐρισκόμην εἰς τὸ παράθυρόν μου καὶ τοὺς ἤκουσα ἐρχομένους ἐν καγχασμοῖς. Ὅλη ἡ λύσσα μου ἐξηγέρθη καὶ ἐσκέφθην νὰ τοὺς προσβάλω, νὰ σταματήσω τὴν εὐθυμίαν των διὰ τινος ἀπροσδοκῆτου συμβάντος. Ἐσκέφθην νὰ τοὺς ρίψω ἐπιπλόν τι κατ' ἐπάνω των, καὶ αἰφνης ἐσκέφθην τρομερόν τι, τὸ νὰ καταπέσω αὐτοκτονοῦσα ἐμπροσθέν των. Ὑπεχώρησα εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου καὶ περιέ-

μεινα ἵνα πλησιάζωσι. Τότε ὤρμησα! . . . ἀλλὰ σιδηρὰ χεῖρ μ' ἔσταμάτησεν. Ἦτο ὁ Ζαφάρνιος, ὁ ὅποιος ἐν ἀγνοίᾳ μου μ' ἐπετήρει ἐπὶ πολλοὺς μῆνας, αὐτὸς δὲ ὑπῆρξεν ὁ ἔσχατος τῆς λύπης μου ἀγών. Ἐκτοτε ἐξασθενίζω καθ' ἑκάστην, καὶ δὲν ἔχω πλέον τὸ θάρρος ν' αὐτοκτονήσω, ἀλλὰ βλέπω τὴν πενίαν καὶ τὴν πείνην κίττινες μὲ ἀποτελεῖω. Ἴδου ἡ ἐλπίς μου καὶ ὁ βίος μου, ἰδοὺ τί δὲν ἐγνώριζες.

Ὁ Σπάφας ἐπὶ πολὺ διέμεινε σιωπηλὸς μετὰ τὴν ἐξομολόγησιν ταύτην. Ἐφαίνετο ὅτι εἶχε νὰ εἰπῆ τι πρὸς τὴν Φιαβίλαν καὶ ὅτι δὲν ἐτόλμα νὰ τὸ εἴπῃ. Μὴ ἦτο ὁμολογία ἔρωτος ἐπὶ πολὺ καταπιγεῖσα; Ὅχι, ἀναμφιβόλως, διότι ὁ ἔρωτος δὲν παροργίζει τὸν ἔρωτα ὅτε ὁ ἀπελπισμὸς φθάνει εἰς τοιοῦτον βαθμὸν. Ἐνίοτε εἰν' ἐκδικησις, ἀλλὰ πρὸς τὴν Φιαβίλαν θὰ ἦτο ὕβρις. Ὅθεν ὁ Σπάφας ἐσιώπη, ἀλλ' ἐπὶ τέλους, κατισχύσας ἑαυτοῦ, εἶπε πρὸς τὴν μαρκησίαν.

— Καὶ ἐγὼ ἔχω νὰ σοὶ ὁμιλήσω, ἔχω τρομερὰ ἀπόκρυφα νὰ σοὶ εἶπω.

— Σὲ ἀκούω λοιπὸν καὶ ἐγώ, ἀπεκρίθη ἡ Φιαβίλα, λέγε.

— Ἐδῶ, εἶπεν ὁ Σπάφας θεωρῶν πέραξ αὐτοῦ, ἐδῶ, δὲν δύναμαι.

— Ὡ! εἰμεθα μόνον, ἀπεκρίθη ἡ μαρκησία πικρῶς μειδιῶσα. Ἀπουσιάζει ὅπως πάντοτε.

— Δὲν φοβοῦμαι τὰ ὦτα αὐτοῦ, ἀπεκρίθη ὁ Σπάφας, ἀλλὰ πρέπει νὰ τηρήσω τὸν ὄρκον μου. Οἱ λόγοι τοὺς ὁποίους θὰ σοὶ εἶπω δὲν εἶναι ἰδιόμοι, ἀλλὰ μοὶ τοὺς ὑπηγόρευσαν μετὰ προσοχῆς καὶ μοὶ ἐτημείωσαν τὴν ὄραν καὶ τὸν τόπον, ὅπου ὀφείλω νὰ σοὶ τοὺς ἐπαναλάβω.

— Τί ἐννοεῖς! ἀνέκραξεν ἡ Φιαβίλα ἐκπλαγεῖσα ἐκ τοῦ ἐπισήμου καὶ μελαγχολικοῦ τόνου τοῦ Σπάφα.

— Εἰπέ μοι, Φιαβίλα, προσέθηκεν αὐτός, μήπως γνωρίζεις πλησίον τῶν Παρισίων ἐκτεταμένον τι μέρος εἰς τὸ ὅποιον νὰ ἔλθῃς νὰ μ' εὔρῃς μόνη ὅταν νυκτώσῃ;

— Διὰ νὰ κάμω τί; Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία.

— Διὰ νὰ μ' ἀκούσῃς μόνον, εἶπεν ὁ Σπάφας.

Ἡ Φιαβίλα τὸν θεώρησεν ἐναγωνίως, διότι τὸ πρόσωπον τοῦ Σπάφα ἐγένετο ὠχρὸν καὶ συγκεκινημένον ἐκ τοῦ ἀπελπισμοῦ, ἐφαίνετο δὲ ὅτι ἤθελε νὰ ἀναγνώσῃ ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν του τὸ μυστικόν του, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπέστρεψεν ἀπ' αὐτῆς τὴν κεφαλὴν. Αὕτη ἐδράξατο τῶν χειρῶν του καὶ τῷ εἶπε μετὰ τρόμου.

— Σπάφας, μοὶ προσενηῖς φόβον! Νέα δυστυχία πάλιν, αἱ! νέκ δυστυχία; Ἐλα, ἔσο ἀνὴρ, συλλογίσθητι ἂν ἡ νέα αὕτη δυστυχία εἶναι ἀναγκαία, λυπήσου με, ἂν δύνασαι. Εἰπέ μοι ἂν ἦναι ἀνάγκη νὰ ἔλθω νὰ σὲ ἀκούσω.

Ὁ Ἰταλὸς ἐσιώπη, ἀλλ' ἔτρεμεν ὡσεὶ παιδίον, ἔχων καταβεβησμένους τοὺς ὀφθαλμούς ὑπὸ τὸ ὄμμα τῆς Φιαβίλας.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ πατρὸς μου, τοῦ εὐεργέτου σου, εἶπεν αὕτη τρομάξασα ἐκ

τῆς ταραχῆς τοῦ Σπάφα, ἐν ὀνόματι τοῦ πατρὸς μου, εἰπέ μοι ἂν ἦναι ἀνάγκη νὰ ἔλθω εἰς τὸ μέρος ὅπου μὲ καλεῖς;

Τὸ ὑπὸ τῆς μαρκησίας ἐπικαλεσθὲν ὄνομα ὑπερίσχυσε ὄλων, ὡς καὶ ἐκεῖνη ὑπέθετε. Τὸ πρόσωπον τοῦ Σπάφα ἐφάνη συγκεκινημένον, ἐγερθεὶς δὲ ἀπεκρίθη διὰ τεθλιμμένης καὶ εὐσταθοῦς φωνῆς.

— Κόρη τοῦ Πελλίκου, ὀφείλεις νὰ ἔλθῃς ὅπου σὲ καλῶ.

Ἡ μαρκησία ἔκυψε τὴν κεφαλὴν. Ἀφ' οὗ ἐξελέξαντο μέρος συνεντεύξεως ἀπεχωρίσθησαν.

Τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης ὁ Σπάφας ἀνεμεινεν εἰς τὸ μέσον τοῦ Πεδίου τοῦ Ἄρεως. Ἐθεώρει τὸν ὀμιχλώδη οὐρανόν, φωτιζόμενον ἐνίοτε ἀσθενῶς ὑπὸ ὠχρῶν ἀστέρων τῆδε κῆκεσε, ἤκουε τὸ μακρὸν κύλημα τῶν ἀμαξῶν, ἄς φωνὰς τῶν ἀμαξηλατῶν, ὄλον τὸν σὺνεχῆ ἐκεῖνον θόρυβον ὅστις ταρασσει τὴν μεγαλοῦπολιν.

Ἐξεπλήττετο ἐκ τῆς τύρβης ταύτης καὶ ἀνεμιμνήσκετο ἀναμφιβόλως τῆς σιγῆς τῆς Νεαπόλεως, ἔνθα ἀκούεται ἡ αὔρα καὶ τὸ κηλαδῆμα τῶν πτηνῶν. Ἰσως παρωμοιάζε τὴν νύκτα ταύτην τῶν Παρισίων πρὸς τὴν νύκτα ἐκεῖνην τῆς Νεαπόλεως καθ' ἣν ἐπίσης περιέμενε καὶ ἐπηγρόπνει, ἐν Νεαπόλει μὲν πρὸς σωτηρίαν, ἐν Παρισίοις δὲ πρὸς τί; Γυνή τις πλησιάζει, εἶναι ἡ Φιαβίλα. Ὅτε αὕτη ἐπλησίασε τὸν Σπάφον, ἔστη, οὗτος δὲ διέμεινε ἀκίνητος χωρὶς νὰ τεῖνῃ πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρα, χωρὶς νὰ τὴν οἰκτεῖρῃ ὅτι ἠναγκάσθη νὰ ἔλθῃ τοιοῦτοτρόπως, χωρὶς νὰ αἰτήσῃ συγγνώμην. Τοῦτο δὲ διότι ὁ Σπάφας ἐν τῇ ψυχῇ του εὗρεν ἀκριβῶς μόνον τὴν δύναμιν ἵνα προφέρῃ τοὺς ὑπαγορευθέντας αὐτῷ λόγους, διότι ἐνόει ὅτι δὲν ὄφειλε ν' ἀφήσῃ τὴν γυναῖκα ἐκεῖνην νὰ τὸν πλησιάζῃ δι' οὐδενὸς σημείου ἀγάπης ἢ οἰκτου, ἐπειδὴ ἐκινδύνευε τότε ν' ἀπολέσῃ ἅπασαν τὴν ἀπόφασίν του. Δὲν ἐχαιρέτισεν, ἀλλ' οὐδ' ἠγγίσε τὴν Φιαβίλαν καὶ ἀφῆκε μεταξὺ ἀλλήλων φοβερὰν ἐπιστημότητα, δίκην ὑπερασπίσεως ἑαυτοῦ. Ἡ Φιαβίλα ὡσαύτως ἐφαίνετο καταλιπούσα τὴν ἀδυναμίαν καὶ τὰ δάκρυά της, καὶ εἶχεν ἀναλάβῃ ὅσον θάρρος τῇ ἀπέμεινε κατὰ τῆς δυστυχίας. Ἡ συνέντευξις αὕτη ὁμοιάζε πρὸς μάχην, ὁ δὲ μᾶλλον ἀνίσχυρος ἐκ τῶν δύο Σπάφας ἔσπευσε νὰ προσβάλλῃ.

— Φιαβίλα, τῇ εἶπεν, ἐνθυμεῖσαι ὄλους τοὺς ὄρκους τοὺς ὁποίους ὠρκίσθης;

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ μαρκησία, ὠρκίσθην ἐνώπιον τοῦ Κυρίου νὰ μείνω πιστὴ πρὸς τὸν σύζυγόν μου, τὸ ὠρκίσθην καὶ ἐτήρησα τὸν ὄρκον μου.

— Ὅθὰ τηρήσῃς καὶ τὸν ἄλλον ἐπίσης θρησκευτικῶς, ὅπως καὶ αὐτόν; ἠρώτησεν ὁ Σπάφας.

— Ποῖον ἄλλον; ἀνέκραξεν ἡ Φιαβίλα, ποῖον ἄλλον λοιπὸν ὄρκον ἔχω νὰ τηρήσω;

— Ἐλησμόνησες λοιπὸν τὴν ἀκτὴν τῆς Νεαπόλεως; εἶπεν ὑποκῶφως ὁ Σπάφας.

— Τὴν ἀκτὴν τῆς Νεαπόλεως; . . . ἐπανελάβε βραδέως ἡ μαρκησία προσπα-

θοῦσα νὰ ἐνθυμηθῇ ὅτι ἔθαψεν ἐν τῇ μνήμῃ της ὡς κενὸν λόγον, ὡς ἀδύνατον ὑποχρέωσιν, τὴν ἀκτὴν τῆς Νεαπόλεως; ἐπανελάβην, ἐν ᾧ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρξατο ν' ἀναπολῆ τὰ συμβεβηκότα τῆς νυκτὸς ἐκεῖνης.

— Ναί, προσέθηκεν ὁ Σπάφας, τὴν ἀκτὴν τῆς Νεαπόλεως, ἔνθα ὠρκίσθης ὅτι θὰ τηρήσῃς πιστῶς τὸ ἀπόκρυφον τῶν καρβονάρων.

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως ἡ Φιαβίλα, καὶ τὸν ὄρκον τοῦτον ἐτήρησα ὅπως καὶ τὸν ἄλλον.

Ἐπεται τὸ τέλος.

** Β.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΑΕΣΙΑΝΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Λοιπὸν! Λοιπὸν! τί συμβαίνει; εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Πιστοὶ καθολικοὶ φίζουσι πρὸς ἀλλήλους! Τί κακὸν παραδειγμα!

— Εὐπατρίδα μου, εἶπεν ὁ Σχικώ, χωρὶς νὰ δεῖξῃ, ὅτι ἀνεγνώρισε τὸν Ἐρρίκον, ἐπιπλήξατε τὸν αἵτιον· αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος φλυαρεῖ, ἵνα οἱ διαβάται ὑπογραφῶνται, καὶ, ἀφοῦ ὑπογραφῶσι, φλυαρεῖ περισσώτερον.

Ἡ προσοχὴ τοῦ Λαουριέρου περισπᾶσθη ὑπὸ νέων προσερχομένων, τῶν ὁποίων τὸ πλῆθος ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τοῦ καταστήματος τοῦ φανατικοῦ ξενοδόχου τὸν Σχικώ, τὸν βασιλέα καὶ τοὺς εὐνοουμένους του, οἵτινες εὐρέθησαν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου θύρας, ὁπόθεν ἐδέσποζον, διὰ τοῦ βλέμματός, τοῦ συνόλου τῆς συναθροίσεως.

— Ὅποια ζωηρότης! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος· πόσον ὠφελεῖται ἀπόψε ἡ θρησκεία εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς ἀγχιθῆς πρωτεύουσής μου!

— Ναί, Μεγαλειότατε· βλαπτονται ὁμῶς οἱ αἰρετικοί, μεταξὺ τῶν ὁποίων καταλέγουσι τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα. Παρατηρήσατε ἀριστερᾶ, ἐκεῖ· τί βλέπετε;

— Ἀ! ἄ! τὸ πλατὺ πρόσωπον τοῦ κυρίου δὲ Μεγῆν καὶ τὸ ὄξυ ῥύγχος τοῦ καρδινάλιου.

— Σοῦτ, Μεγαλειότατε, διότι παίζομεν ἀσφαλῆς παιγνίδιον, ἐὰν γινώσκωμεν ποῦ εἶναι οἱ ἡμέτεροι ἐχθροί, ἐνᾧ ἐκεῖνοι ἀγνοοῦσι ποῦ ἡμεῖς εὐρισκόμεθα.

— Αἱ! μεταξὺ τοιοῦτου πλῆθους, περὶ οὐδενὸς δύναται τις νὰ ἐγγυηθῇ. Εἰς ἔχει ἐν τῷ θυλακίῳ του γυμνὸν ἐγχειρίδιον, τὸ ὅποιον ἀφελῶς καὶ ἐν ἀγνοίᾳ του, εἰς δύνει εἰς τὴν γαστέρα ἐγγὺς ἱσταμένου ἀνθρώπου, ὅστις ἐκπέμπει ἀρὰν καὶ παραδίδει τὴν ψυχὴν του. Ἄς μεταβῶμεν ἄλλαχού, Μεγαλειότατε.

— Μήπως ἀνεγνωρίσθην;

— Δὲν το πιστεύω· πλὴν θέλετε ἀναγνωρισθῆτε, ἐὰν παραμείνητε περισσώτερον.

— Ζήτω ἡ λειτουργία! Ζήτω ἡ λειτουργία! ἐκράυαζε πυκνὸν πλῆθος, προερχόμενον ἐκ τοῦ μέρους τῶν ἰχθυοπωλείων καὶ εἰσορμοῦν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ξηροῦ Ἀένδρου.

— Ζήτω ὁ κύριος δὲ Γκιζης! Ζήτω ὁ

καρδινάλιος! Ζήτη ο κύριος δὲ Μεγιέν! ἀπεκρίθη τὸ πρὸ τῆς θύρας τοῦ Λαουριέ-ρου σταθμεῦον πλήθος, ἀνχνωρίσαν τοὺς δύο λορραينوὺς πρίγκηπας.

— ὦ! ὦ! ὅποια κραυγαί! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος Γ', συνοφρωθεὶς.

— Αὗται αἱ κραυγαὶ ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ἕκαστος ἵσταται καλῶς εἰς τὴν ἰδίαν του θέσιν καὶ ἐκεῖ ὀφείλει νὰ μένη, δηλαδὴ ὁ κύριος Γκιζης εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ ὑμεῖς εἰς τὸ Λοῦβρον· ὑπάγετε εἰς τὸ Λοῦβρον, Μεγαλειότατε, ὑπάγετε εἰς τὸ Λοῦβρον, εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Ἐρχεσαι μαζί μας;
— Ἐγώ; ὄχι! δὲν ἔχεις ἀνάγκη ἐμοῦ, τέκνον μου, ἀφοῦ συνοδεύεται ὑπὸ τῶν συνήθων σωματοφυλάκων σου. Ἐμπρός, Κουέλε! ἔμπρός, Μωζερὸν! Ἐγὼ θέλω νὰ ἀπολαύσω τοῦ θεάματος μέχρι τέλους, διότι τὸ εὐρίσκω περιεργον, ἐὰν μὴ διασκεδαστικόν.

— Ποῦ ὑπάγεις;
— Νὰ γράψω τὸ ὄνομά μου καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν καταστίχων. Θέλω αὖριον νὰ διατρέχωσι τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων χίλια αὐτόγραφα μου. Ἰδοὺ, εὐρισκόμεθα ἐπὶ τῆς κρηπίδος τοῦ ποταμοῦ· καλὴν ἐσπέραν, τέκνον μου· διευθύνθητι δεξιὰ καὶ ἐγὼ θὰ διευθυνθῶ ἀριστερᾶ· τρέχω εἰς τὸν Ἅγιον Μερὺν ἢ ἀκούσω ἓνα διάσημον ἱεροκῆρυκα.

— ὦ! ὦ! ὅποιος νέος θόρυβος; εἶπεν Αἴφνης ὁ βασιλεὺς· διατί τρέχουσι πρὸς τὴν Νέαν Γέφυραν;

Ὁ Σχικῶ ἠγέρθη ἐπὶ τῶν ἀκρων τῶν ποδῶν του, πλὴν δὲν ἤδυνήθη νὰ ἴδῃ εἰμὴ πικρὸν πλήθος, κραυγάζον, ὀρούμενον καὶ συνωθούμενον, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο, ὅτι ἔφερε τινα ἐν θριάμβῳ.

Αἴφνης, τὰ κύματα τοῦ πλήθους ἤραιώθησαν εἰς ὃ σημεῖον ἢ κρηπίς εἶναι εὐρυτέρα, ὡς δὲ τὸ μέχρι τῶν ποδῶν τοῦ Ἱππολύτου ἐκβρασθῆν ὑπὸ τοῦ κύματος τέρας, ἀνὴρ τις, ὁ ὅποιος ἐφαίνετο τὸ κύριον πρόσωπον τῆς κωμικῆς ἐκείνης σκη-νῆς, ἀπαθήθη ὑπὸ τῶν ἀνθρωπίνων κυμάτων, σχεδὸν πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ βασιλέως.

Ἐκεῖνος ὁ ἀνὴρ ἦτο μοναχός, ἐπιθαί-νων ὄνου. Καὶ ὁ μὲν μοναχός ἐλάλει καὶ ἐχειρονόμει, ὁ δὲ ὄνος ὠγκάνιζε.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Σχικῶ, μόλις διέκρινε τὸν μοναχὸν καὶ τὸν ὄνον, ἀλλήλους βαστάζοντας, σοὶ ὠμίλουν περὶ διασήμου ἱεροκῆρυκος, ὅστις ἐκήρυττεν εἰς τὸν Ἅγιον Μερὺν· τώρα ὅμως δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πορευθῶ τὸσον μακρὰν, ἀλλ' ἀκουσον τοῦτον.

— Ἱεροκῆρυξ ἐπὶ ὄνου; εἶπεν ὁ Κουέλος.

— Διατί ὄχι, τέκνον μου;

— Εἶναι ὁ Σιληνός, εἶπεν ὁ Μωζερὸν.

— Τίς εἶναι ὁ ἱεροκῆρυξ, εἶπεν ὁ Ἑρρί-κος, ἀφοῦ ἀμφοτέροι ὀμιλοῦσι συγχρόνως;

— Εὐγλωττότερος εἶναι ὁ κάτῳθεν, εἶ-πεν ὁ Σχικῶ, πλὴν ὁ ἀνωθεν ὀμιλεῖ καλ-λίτερα γαλλικᾶ· ἀκουσον, Ἑρρίκε, ἀκουσον.

— Σιωπή! ἐκράυγασαν πανταχόθεν, σιωπή!

— Σιωπή, ἀνέκραξεν ἐπίσης ὁ Σχικῶ με-φωνήν, καλύψασαν ἐκεῖνας τὰς κραυγὰς.

Πάντες ἐσίγησαν καὶ περιεστοίχισαν τὸν

μοναχὸν καὶ τὸν ὄνον. Ὁ μοναχὸς ἤρξατο προομιμαζόμενος ὡς ἐξῆς:

— Ἀδελφοί μου, οἱ Παρισιοὶ εἶναι λαμ-πρὰ πόλεις· οἱ Παρισιοὶ εἶναι τὸ σέμνωμα τοῦ βασιλείου καὶ οἱ Παρισίνοὶ εἶναι λαὸς πνευματώδης, ὡς λέγει καὶ τὸ τραγοῦδι.

Ἦρξις δὲ νὰ ἀῆη στενωροῖα τῆ φωνῆ:

Παρισιέ μου καλέ μου φίλε,
Τῆς ἐπιστήμης βάσις καὶ στήλη!

Πλὴν ὁ ὄνος συνῴδευσε τὸ ᾄσμα τὸσον βροντοφῶνως καὶ ἐπιμόνως, ὥστε διέκοψε τὴν φωνὴν τοῦ μοναχοῦ.

Οἱ παρεστῶτες ἐξερράγησαν εἰς ἀκρά-τητον γέλωτα.

— Σιώπα, πανοῦργε, σιώπα λιπόν, ἀνέκραξεν ὁ μοναχός, θὰ ὀμιλήσῃς καὶ σὺ με τὴν σειρὰν σου· ἄφες νὰ λαλήσω ἐγὼ πρῶτος.

Ὁ ὄνος ἐσιώπησεν.

— Ἀδελφοί μου, ἐξηκολούθησεν ὁ ἱερο-κῆρυξ, ἢ γῆ εἶναι κοιλάς κλαυθμῶνος, ὅ-που ὁ ἄνθρωπος, τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου, δὲν δύναται νὰ σβύσῃ τὴν δίψαν του εἰμὴ διὰ τῶν δακρῶν.

— Καλὲ εἶναι μεθυσμένος στουπὶ! εἶ-πεν ὁ βασιλεὺς.

— Ἐγὼ, ὅπου σὰς ὀμιλῶ, ἐξηκολούθη-σεν ὁ μοναχός, εἰς αὐτὴν τὴν καταστα-σιν, ὅπου μὲ βλέπετε, ἐπιστρέφω ἀπὸ τὴν ἐξορίαν ὡς τοὺς Ἑβραίους, πρὸ ὀκτώ δὲ ἡμερῶν ζῶμεν διὰ μόνης τῆς ἐλεημοσύνης καὶ τῶν στερήσεων ὁ Πανοῦργος καὶ ἐγὼ.

— Τίς εἶναι ὁ πανοῦργος; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Ἰσως ὁ ἠγούμενος τῆς Μονῆς του, εἶπεν ὁ Σχικῶ. Ἄλλ' ἄφες ν' ἀκούσω, δι-ότι ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος με συγκινεῖ.

— Τίς μ' ἐξώρισε, φίλοι μου; Ὁ Ἡ-ρώδης. Σεῖς γνωρίζετε περὶ τίνος Ἡρώδου λέγω.

— Καὶ σὺ, τέκνον μου, ἠξεύρεις, ὅτι Ἡρώδην ὑπαινίσσονται σέ.

— Ἀθλιε!

— Πρὸς τίνα ὀμιλεῖς; πρὸς ἐμέ, πρὸς τὸν μοναχὸν ἢ πρὸς τὸν ὄνον;

— Καὶ πρὸς τοὺς τρεῖς.

— Ἀδελφοί μου, ἐξηκολούθησεν ὁ μο-ναχός, ἰδοὺ ὁ γαιδαρὸς μου, τὸν ὅποιον ἀ-γαπῶ ὡς πρόβατον· αὐτὸς θὰ σὰς εἶπει, ὅτι ἤλθομεν ἀπὸ τὴν Βιλνέθην-ἰε-Ροά ἐν-τός τριῶν ἡμερῶν, ὅπως παρευρεθῶμεν εἰς τὴν ἐπίσημον ἑορτὴν τῆς ἐσπέρας ταύτης καὶ ὅτι εἰμεθα:

Μὲ τὴν τσίτην ἀδειαν
Καὶ στεγνὸν τὸ στόμα.

Τοῦτο ὅμως οὐδὲν ἐστοίχισεν εἰς τὸν Πανοῦργον καὶ εἰς ἐμέ.

— Ἀλλὰ περὶν διαβόλον ὀνομάζει πα-νοῦργον; ἠρώτησεν αὐτὴς ὁ Ἑρρίκος, τὸν ὅποιον ἀπησχάλει τὸ παράδοξον ἐκεῖνο ὄ-νομα.

— Ἠλθομεν, λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ μοναχός, καὶ ἐφθάσαμεν, ἵνα ἰδῶμεν τί συμβαίνει· πλὴν βλέπομεν μόνον, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐννοοῦμεν. Τί συμβαίνει, ἀδελφοί μου; Μήπως σήμερον ἐκθρονίζουσι τὸν Ἡρώδην; Μήπως σήμερον ἐγκλείουσι τὸν ἀδελφὸν Ἑρρίκον εἰς μοναστήριον;

— ὦ! ὦ! εἶπεν ὁ Κουέλος, μοὶ ἔρχε-ται ἢ ὄρεξις νὰ τρουπήσω αὐτὸ τὸ χονδρὸν βαρέλλι· τί λέγεις, Μωζερὸν;

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Σχικῶ, δυσαρεστεῖ-σαι διὰ τὸσον μικρὸν πρᾶγμα, Κουέλε; Μήπως ὁ βασιλεὺς δὲν εὐρίσκεται καθ' ἐ-κάστην εἰς μοναστήριον; Πίστευσέ με, Ἑρρίκε, ὅτι, ἐὰν μόνον τοῦτο πράξωσι κατὰ σοῦ, δέν θα ἔχεις λόγον νὰ παρα-πονηθῆς· δέν ἔχει οὕτω, πανοῦργε;

Ὁ ὄνος, ἐρωτηθεὶς κατ' ὄνομα, ἔτεινε τὰ ὦτα καὶ ἤρξατο βροντοπῶς νὰ ὠγκάνιζῃ.

— ὦ! πανοῦργε· ὦ! εἶπεν ὁ μονα-χός, ἔχετε καὶ σεῖς πάθη; Κύριοι, ἐξηκο-λούθησεν, ἐξηλλοθεν τῶν Παρισίων μετὰ δύο συνοδοιπόρων, τοῦ πανοῦργου, ὁ ὅποιος εἶναι ὁ γαιδαρὸς μου, καὶ τοῦ Σχικῶ, ὅσ-τις εἶναι ὁ τρελλὸς τοῦ βασιλέως. Κύριοι, ἤμπορεῖτε νὰ με εἴπητε τί ἀπέγγινεν ὁ φί-λος μου Σχικῶ;

Ὁ Σχικῶ ἐμόρφασεν.

— Ἀ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς, εἶναι φίλος σου;

Ὁ Κουέλος καὶ ὁ Μωζερὸν ἐξερράγησαν εἰς γέλωτα.

— Ὁ φίλος σου, ἐξηκολούθησεν ὁ βασι-λεὺς, εἶναι ὠραῖος καὶ ἰδίως σεβάσμιος· πῶς ὀνομάζεται;

— Εἶναι ὁ Γορανφλότος, Ἑρρίκε, τὸν ἠξεύρεις, ὁ φιλτατος Γορανφλότος, περὶ τοῦ ὀποίου ὁ κύριος δὲ Μορβιλλιέ σοὶ εἶ-πεν ἤδη δύο λέξεις.

— Ὁ συνωμότης τῆς Ἀγίας Γενοδέφας;

— Αὐτὸς οὗτος.

— Τότε, θὰ διατάξω νὰ τον κρεμά-σωσιν.

— Ἀδύνατον!

— Διατί;

— Διότι δέν ἔχει λαίμόν.

Ἐπειτα συνέχεται.

Δμλ.

Η ΕΡΩΤΟΛΗΠΤΟΣ ΝΗΡΗΙΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Αἰμιλίου Ζολᾶ]

— Ἀκούεις, Νινόν, τὴν βροχὴν τοῦ Δεκεμ-βρίου πλῆγτουσαν τὰς ὕλους μας; Ὁ ἄνεμος μυκάται ἐν τῷ μακρῷ διαδρόμῳ. Εἶνε δυσάρε-στος ἢ νύξ, ἐκ τῶν νυκτῶν καθ' ἃς ὁ πτωχὸς ριγῶν ἵσταται πρὸ τῆς θύρας τοῦ πλουσίου, τὸν ὅποιον ὁ χορὸς θέλων παρασύρει ὑπὸ τοὺς ἐπι-χρῆστους πολυελαίους. Ἀπόθεε τὰ μεταξίνα ὑπο-δημάτιά σου, καὶ ἔλθε νὰ καθῆσθαι ἐπὶ τῶν γονά-των μου, ἐγγύς τῆς λυμπουριζούσης ἐστίας. Ἀπό-βαλλον τὰ κοσμήματά σου· σήμερ νὰ σοῦ διη-γηθῶ ἓνα μῦθον, ἀλλ' ὠραίατατον, μῦθον νηρηίδος.

Ἠξεύρεις βέβαια, Νινόν, ὅτι ὑπῆρχεν ἄλλοτε ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὄρους τινός, παλαιός τις πύργος σκοτεινὸς καὶ πένθιμος. Τὸ οἰκ. δῶμημα τοῦτο συνιστάμενον, ἐκ πυργίσκων, προχωμάτων καὶ κι-νητῶν γεφυρῶν, συνδεομένων δι' ἀλύσεων, ἐφυλάσ-σето ὑπὸ σιδηροφράκτων ἵπποτων, οἵτινες νυχθη-μερὸν ἠγρόνουν ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων. Μόνοι οἱ στρατιωτικοὶ ἐτύγγανον καλῆς ὑποδοχῆς παρὰ τῷ κυρῷ τοῦ πύργου, τῷ κόμητι Ἐγκριὰδ.

Ἐὰν τὸν ἔβλεπες, τὸ γέροντα ἐκεῖνον πολε-μιστὴν, περιπατοῦντα ἐπὶ τῶν μακρῶν στοῶν, ἐὰν ἤκουες τὴν βραχεῖαν καὶ ἀπειλητικὴν του φωνήν, ἤθελες φρίξει, καθὼς ἐφριττεν ἡ ἀνε-ψία του Χριστίνα, ἡ ὠραία καὶ εὐσεβὴς αὐτῆ κόρη. Παρετήρησας ποτὲ τὴν πρωτὴν λευκάνθε-μον ν' ἀνίγη τὰ φύλλα του, εἰς τὰ πρῶτα τοῦ

